Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 1. marca 2017 [1]

Združeni zadevi C-24/16 in C-25/16

Nintendo Co. Ltd
proti
BigBen Interactive GmbH,
BigBen Interactive SA

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Uredba (ES) št. 44/2001 – Pristojnost in izvrševanje sodnih odločb – Uredba (ES) št. 6/2002 – Varstvo modelov Skupnosti – Uredba (ES) št. 864/2007 – Pravo, ki se uporablja – Ozemeljska veljavnost odločb o dodatnih zahtevkih k tožbi zaradi kršitve pravic – Pojma ‚druge sankcije' in ‚dejanja reproduciranja za namen citiranja'"

1. Zadeva, ki je zdaj predložena Sodišču, je zanj priložnost, da določi ozemeljski obseg odločbe, ki jo sodišče države članice sprejme zoper sotoženi stranki, ki imata sedež v različnih državah članicah, in ki se nanaša na dodatne zahtevke k tožbi zaradi kršitve pravic, vloženi pri tem sodišču.

2. Sodišče je vprašano tudi, ali pojem „druge sankcije" v smislu člena 89(1)(d) Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti [2] zajema dodatne zahtevke k tožbi zaradi kršitve pravic, kot so predložitev računovodskih listin, dodelitev finančnega nadomestila, povrnitev stroškov odvetnika, uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklic teh izdelkov in objava sodbe. Poleg tega želi predložitveno sodišče za določitev prava, ki se uporablja za te zahtevke, izvedeti, katera merila je treba upoštevati.

3. Nazadnje, Sodišče bo moralo pojasniti, ali pojem „dejanja reproduciranja za namen citiranja" v smislu člena 20(1)(c) te uredbe zajema okoliščino, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov.

4. V teh sklepnih predlogih bom navedel razloge, iz katerih menim, da je treba člen 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah [3] razlagati tako, da imajo odločbe, ki jih nacionalno sodišče sprejme zoper sotoženi stranki, ki imata sedež v različnih državah članicah, v zvezi z dodatnimi zahtevki k tožbi zaradi kršitve pravic – kot so povrnitev škode, uničenje ali odpoklic izdelkov, ki so predmet kršitve, povrnitev stroškov odvetnika ali celo objava sodbe – pravni učinek na celotnem ozemlju Evropske unije.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142.

3 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42.

5. Nato bom pojasnil, zakaj je treba po mojem mnenju člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „druge sankcije“ napotuje na zahtevke, kot so uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklic teh izdelkov in objava sodbe. Nasprotno pa ta pojem ne zajema zahtevkov v zvezi s povrnitvijo škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika.

6. Sodišču bom predlagal tudi, naj odloči, da je treba to določbo in člen 8(2) Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti,[4] razlagati tako, da je pravo, ki se uporablja za dodatne zahtevke k tožbi zaradi kršitve pravic v zvezi z uničenjem izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklicem teh izdelkov, objavo sodbe, povrnitvijo škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika, pravo, ki se uporablja na ozemlju države članice, v kateri se je ali bi se lahko zgodil dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev. V obravnavani zadevi je dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev, proizvodnja izdelkov, ki so predmet kršitve.

7. Nazadnje bom predstavil razloge, iz katerih menim, da je treba člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „dejanja reproduciranja za namen citiranja“ zajema okoliščino, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov. Nacionalno sodišče pa mora preveriti, ali je to dejanje reproduciranja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, ali neupravičeno škoduje normalni uporabi teh modelov in ali je naveden vir.

I – Pravni okvir

A – Uredba št. 44/2001

8. Namen Uredbe št. 44/2001 sta poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega priznanja in izvršitve sodnih odločb držav članic.

9. Člen 2(1) te uredbe določa, da so „[o]b upoštevanju določb te uredbe […] osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice“.

10. V skladu s členom 6(1) navedene uredbe je „[o]seba s stalnim prebivališčem v državi članici […] lahko tožena[,] tudi če je ena od več toženih oseb, tudi pred sodiščem kraja, kjer ima ena od njih stalno prebivališče, če so tožbeni zahtevki med seboj tako tesno povezani, da jih je smotrno obravnavati in o njih odločati skupaj, da bi se s tem izognili tveganju nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bile posledica ločenih postopkov“.

B – Uredba št. 6/2002

11. Cilj Uredbe št. 6/2002 je zagotoviti enotno varstvo modelov Skupnosti na ozemlju Unije in izvrševanje pravic, ki jih ti modeli podeljujejo.

12. V skladu z uvodno izjavo 22 te uredbe je „[i]zvrševanje teh pravic […] prepuščeno nacionalni zakonodaji. Tako je potrebno poskrbeti za nekatere osnovne enotne sankcije v vseh državah članicah. Te naj ne glede na jurisdikcijo, po kateri se pravica izvršuje, omogočijo prenehanje kršitev“.

4 UL 2007, L 199, str. 40, v nadaljevanju: Uredba Rim II.

13. Člen 1(3) navedene uredbe določa, da je „[m]odel Skupnosti […] enotnega značaja. Na celotnem območju Skupnosti ima enak učinek. Ne da se ga registrirati, prenesti ali odpovedati ali razglasiti z odločbo za ničnega niti prepovedati njegove uporabe razen za celotno območje Skupnosti. To načelo in njegove posledice veljajo, razen če ni v tej uredbi drugače določeno“.

14. Člen 19(1) Uredbe št. 6/2002 določa:

„Registrirani model Skupnosti imetniku podeljuje izključno pravico do njegove uporabe in do tega, da prepreči njegovo uporabo vsaki tretji osebi, ki nima njegovega soglasja. Navedena uporaba zajema zlasti izdelovanje, ponujanje, dajanje na trg, uvažanje, izvažanje ali uporabljanje izdelka, v katerega je videz izdelka vgrajen ali na katerega je pritrjen, ali skladiščenje takšnega izdelka v te namene.“

15. Člen 20(1) te uredbe uvaja nekatere omejitve pravic iz modela Skupnosti in določa:

„1. Pravice iz modela Skupnosti se ne izvršujejo glede:

(a) dejanj, ki se izvedejo zasebno in v nekomercialne namene;

(b) dejanj, ki se izvedejo v namene poizkusov;

(c) dejanj reproduciranja za namen citiranja in poučevanja, pod pogojem, da so takšna dejanja v skladu z dobrimi z dobrimi poslovnimi običaji in ne škodujejo neupravičeno normalni uporabi modela ter da se navede vir.“

16. Člen 79(1) navedene uredbe določa:

„Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se Konvencija o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisana v Bruslju 27. septembra 1968 [5] uporablja pri postopkih v zvezi z modeli Skupnosti in prijavami za registrirane modele Skupnosti, pa tudi pri postopkih na podlagi modelov Skupnosti in nacionalnih modelov, ki uživajo hkratno varstvo.“

17. Člen 82(1) in (5) Uredbe št. 6/2002 določa:

„1. Ob upoštevanju določb te uredbe in vseh določb [te konvencije], ki se uporabljajo na podlagi člena 79, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 81 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v tisti državi članici, v kateri ima poslovalnico.

[…]

5. Postopki v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 81(a) in (d) se lahko začnejo tudi pred sodišči države članice, v kateri je prišlo do kršitve ali pa je bilo z njo zagroženo.“

18. Člen 83 te uredbe določa:

„1. Sodišče za modele Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 82(1), (2), (3) ali (4), je pristojno za tožbe o izvršenih ali zagroženih kršitvah na ozemlju katere koli države članice.

2. Sodišče za modele Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 82(5), je pristojno le za dejanja kršitve, izvršena ali zagrožena na območju države članice, kjer se to sodišče nahaja.“

5 UL 1972, L 299, str. 32.

19. Člen 88(2) navedene uredbe določa:

„Pri vseh zadevah, ki jih ta uredba ne zajema, sodišče za modele Skupnosti uporablja nacionalno pravo vključno z mednarodnim zasebnim pravom.“

20. Člen 89(1) Uredbe št. 6/2002 določa:

„1. Če sodišče za modele Skupnosti v postopku v zvezi s kršitvami odkrije, da je toženec kršil model Skupnosti oziroma grozil s kršitvijo, odredi, razen če obstajajo posebni razlogi proti temu, naslednje ukrepe:

(a) odredbo, ki tožencu prepoveduje, da bi nadaljeval z dejanji, ki kršijo ali bi lahko kršila model Skupnosti;

(b) odredbo o zasegu izdelkov, ki so predmet kršitve;

(c) odredbo o zasegu materialov in pripomočkov, ki se v prvi vrsti uporabljajo za proizvajanje blaga, ki je predmet kršitve, če je njihov imetnik poznal načrtovani učinek takšne uporabe ali če je bil njihov učinek v danih okoliščinah očiten;

(d) odredbo, ki nalaga druge sankcije, ustrezne v okoliščinah, ki jih določa zakonodaja države članice, v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve, vključno z njenim mednarodnim zasebnim pravom.“

C – Uredba Rim II

21. Namen Uredbe Rim II je spodbujati združljivost predpisov, ki se uporabljajo v državah članicah glede kolizije zakonov in sporov o pristojnosti v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi v civilnih in gospodarskih zadevah, ki nastanejo zaradi kršitve pravice. Ta uredba se uporablja prav v primeru kršitve pravice intelektualne lastnine.

22. Člen 8(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine, se uporablja pravo države, za katero se zahteva zaščita.

2. V primeru nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti, se za vprašanja, ki jih ustrezni instrument Skupnosti ne obravnava, uporablja pravo države, v kateri je bila kršitev storjena.“

II – Dejansko stanje

23. Družba Nintendo Co. Ltd, japonsko podjetje, ki prodaja igralno konzolo Wii,[6] je imetnik več modelov Skupnosti, ki se nanašajo na dodatke, kot so „Nunchuks“, „Balance Boards“ in daljinski upravljalniki.

6 Wii je blagovna znamka Evropske unije, ki jo je registrirala družba Nintendo.

24. Družba BigBen Interactive SA (v nadaljevanju: BigBen Francija), ki je postala vodilna evropska družba na področju oblikovanja in distribucije igralnih dodatkov za pametne telefone in tablice, ima v Evropi več hčerinskih družb v različnih državah članicah. To podjetje proizvaja dodatke, ki so enaki zgoraj omenjenim in združljivi z igralno konzolo Wii, ter jih prodaja različnim kupcem v Belgiji, Franciji in Luksemburgu ter svoji nemški hčerinski družbi BigBen Interactive GmbH (v nadaljevanju: BigBen Nemčija), ki deluje na nemškem in avstrijskem trgu.

25. Družba Nintendo meni, da ti izdelki, tako dani na evropski trg, kršijo njene modele Skupnosti, ki jih je registrirala. Zato je pri Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) vložila predlog za ustavitev proizvodnje, uvoza in izvoza izdelkov, ki jih šteje za sporne, ter za prepoved predstavljanja, celo uporabe, slike izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti. Družba Nintendo z dodatnimi zahtevki od družb BigBen Francija in BigBen Nemčija zahteva predložitev računovodskih listin, finančno nadomestilo, povrnitev stroškov odvetnika, objavo sodbe ter uničenje in odpoklic vseh izdelkov, ki so predmet spora.

26. Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) je na prvi stopnji v odredbah, ki jih je izdalo, priznalo, da družbi BigBen Francija in BigBen Nemčija kršita modele Skupnosti družbe Nintendo, in jima zato naložilo, da jih prenehata uporabljati. Vendar to sodišče ni obsodilo uporabe slik izdelkov, ki ustrezajo tem modelom, na spletnih straneh.

III – Vprašanja za predhodno odločanje

27. Ker Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) dvomi o tem, kako je treba razlagati pravo Unije, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali lahko v postopku uveljavljanja zahtevkov iz modela Skupnosti sodišče države članice, ki je pristojno za toženo stranko izključno na podlagi člena 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6(1) Uredbe št. 44/2001, zoper to toženo stranko, ki ima sedež v drugi državi članici, ker je toženi stranki s sedežem v zadevni državi članici dobavila izdelke, s katerimi se morda kršijo pravice intelektualne lastnine, sprejme odredbe, ki veljajo v celotni Evropski uniji in se ne nanašajo samo na dobavna razmerja, ki so podlaga za pristojnost?

2. Ali je treba Uredbo št. 6/2002, zlasti njen člen 20(1)(c), razlagati tako, da lahko tretja oseba za poslovne namene uporabi sliko modela Skupnosti, če želi prodajati opremo za izdelke imetnika, zaščitene s tem modelom Skupnosti? Če je odgovor pritrdilen, katera merila veljajo za to?

3. Kako se določi kraj, ‚v katerem je bila kršitev storjena', iz člena 8(2) Uredbe Rim II v primerih, v katerih storilec kršitve izdelke, s katerimi se kršijo modeli Skupnosti,

   (a) prodaja preko spletne strani, ki je namenjena tudi kupcem v drugih državah članicah in ne samo v državi članici, v kateri ima storilec kršitve sedež,

   (b) da prepeljati v drugo državo članico, ki ni država članica njegovega sedeža?

   Ali je treba člen 15(a) in (g) navedene uredbe razlagati tako, da je treba tako določeno pravo uporabiti tudi za sodelovanje drugih oseb?“

IV – Analiza

A – Prvo vprašanje za predhodno odločanje

28. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6(1) Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da imajo odločbe, ki jih nacionalno sodišče sprejme zoper sotoženi stranki, ki imata sedež v različnih državah članicah, v zvezi z enakimi dodatnimi zahtevki k tožbi zaradi kršitve pravic, kot so povrnitev škode, uničenje ali odpoklic izdelkov, ki so predmet kršitve, povrnitev stroškov odvetnika ali celo objava sodbe, pravni učinek na celotnem ozemlju Unije.

29. Uvodoma je treba pojasniti, da ni nobena od strank v sporu izpodbijala pristojnosti nemškega sodišča v postopku v glavni stvari. Poleg tega predložitveno sodišče glede tega izrecno prosi Sodišče, naj ne odloča o njegovi pristojnosti za sprejetje odredb v zvezi z dodatnimi zahtevki zoper sotoženi stranki.[7] Tako se mi ne zdi potrebno odločiti niti o pristojnosti predložitvenega sodišča niti o obstoju povezave med dodatnimi zahtevki, ki jih je tožeča stranka naslovila na sotoženi stranki. Vsekakor mora to sodišče presoditi tveganje nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bila posledica ločenih postopkov, v smislu člena 6(1) Uredbe št. 44/2001.[8]

30. Predložitveno sodišče želi zato ugotoviti, kolikšen obseg imajo odredbe, ki jih bo moralo sprejeti, in natančneje, ali ukrepi, sprejeti na podlagi prepovedi kršitve, to je dodatni zahtevki h glavnim tožbenim zahtevkom, učinkujejo na celotnem ozemlju Unije.

31. Poudariti je treba, da je ozemeljski obseg prepovedi nadaljevanja dejanj, s katerimi je kršena ali bi lahko bila kršena znamka Evropske unije, v smislu člena 98(1) Uredbe (ES) št. 40/94[9] določen tako s krajevno pristojnostjo sodišča za znamke Evropske unije, ki je odredilo to prepoved, kot z ozemeljskim obsegom izključne pravice imetnika znamke Evropske unije, v katero se posega s kršitvijo ali grožnjo kršitve znamke, kot je ta obseg razviden iz te uredbe.[10] Tako je Sodišče v okviru znamke Skupnosti že odločilo, da mora prepoved nadaljevanja dejanj, s katerimi je kršena ali bi lahko bila kršena znamka, načeloma obsegati celotno območje Unije.[11]

32. Poleg tega, kot je Sodišče opozorilo – še vedno v zadevi v zvezi z blagovno znamko Evropske unije – je treba prepoved nadaljevanja dejanj, s katerimi je kršena znamka, in iz nje izhajajoče dodatne obveznosti obravnavati kot celoto, tako da brez prisilnih ukrepov, ki jih morajo sprejeti sodišča za zagotovitev upoštevanja odločbe o prepovedi, ki jo sprejme sodišče, ki odloča o zadevi, taka prepoved ne bi imela odvračilnega učinka.[12] Posledično bi bilo neupravičeno različno obravnavati glavne zahtevke in dodatne zahtevke.

33. V obravnavani zadevi ne vidim nobenega razloga, ki bi se nanašal na varstvo modelov Skupnosti, za to, da se zgoraj navedena sodna praksa ne bi uporabila. Spomniti moram namreč, da ima model Skupnosti tako kot blagovna znamka Evropske unije enoten značaj, da mu je priznano enotno varstvo tako kot izključnim pravicam, ki so mu podeljene, in da ima na celotnem območju Unije enak učinek, s čimer pospešuje doseganje ciljev, ki jim sledita Pogodbi.[13]

7 Glej točko 8 predloga za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-24/16 v jeziku postopka.

8 Glej sodbi z dne 1. decembra 2011, Painer (C-145/10, EU:C:2011:798, točka 83), in z dne 12. julija 2012, Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, točka 23).

9 Uredba Sveta z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146).

10 Glej sodbo z dne 12. aprila 2011, DHL Express France (C-235/09, EU:C:2011:238, točka 33; v nadaljevanju: sodba DHL Express France).

11 Glej sodbo DHL Express France (točka 44).

12 Glej sodbi z dne 14. decembra 2006, Nokia (C-316/05, EU:C:2006:789, točka 60), in DHL Express France (točka 57).

13 Glej uvodno izjavo 1 Uredbe št. 6/2002.

34. Poleg tega bi bilo enotno varstvo modelov Skupnosti na celotnem ozemlju Unije pred dejanji, ki kršijo te modele, ogroženo, če ukrepi, sprejeti za konkretno izvajanje tega varstva, ne bi učinkovali na tem celotnem ozemlju in bi bili omejeni na ozemlje, na katerem je sodišče, ki jih je sprejelo.[14] Imetniki modelov Skupnosti bi bili prisiljeni vložiti tožbo pri pristojnem sodišču vsake države članice, kar bi ne le ustvarilo tveganje sprejetja neenakih odločb, temveč bi poleg tega posamezniku povzročilo nezanemarljive stroške.

35. Ta rešitev je sicer popolnoma v skladu z enim od ciljev vzpostavitve območja svobode, varnosti in pravice, to je olajšati dostop do sodnega varstva z načelom vzajemnega priznavanja sodnih odločb.[15]

36. V zvezi s tem naj spomnim, da mora, kar zadeva priznavanje in izvrševanje odločb sodišč v skladu z določbami poglavja III Uredbe št. 44/2001 ter da bi odločba o prepovedi imela učinek na ozemlju vseh držav članic Unije, vsaka država članica priznati in zagotoviti izvršitev teh odločb v skladu s pravili in postopki, določenimi v njenem nacionalnem pravu.[16]

37. Če se zgodi, da nekateri prisilni ali drugačni ukrepi, ki jih sprejme nacionalno sodišče države članice, niso določeni v nacionalnem pravu druge države članice, mora ta za izvršitev odločbe sodišča prve države članice uporabiti upoštevne določbe svojega nacionalnega prava, s katerimi lahko enakovredno zagotovi upoštevanje navedene prepovedi. Nacionalni zakonodajalec mora namreč sprejeti ukrepe, s katerimi se lahko zagotovi izvrševanje pravic, ki jih podeljujejo modeli Skupnosti.[17]

38. Posledično ob upoštevanju teh elementov menim, da je treba člen 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6(1) Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da imajo odločbe, ki jih nacionalno sodišče sprejme zoper sotoženi stranki, ki imata sedež v različnih državah članicah, v zvezi z dodatnimi zahtevki k tožbi zaradi kršitve pravic, kot so povrnitev škode, uničenje ali odpoklic izdelkov, ki so predmet kršitve, povrnitev stroškov odvetnika ali celo objava sodbe, pravni učinek na celotnem ozemlju Unije.

B – Tretje vprašanje za predhodno odločanje

39. Predložitveno sodišče želi s tretjim vprašanjem dobiti pojasnila o pravu, ki se uporablja za dodatne zahtevke, ki jih je podala tožeča stranka. Čeprav to sodišče izhaja iz premise, da se za te zahtevke uporablja Uredba Rim II, menim, da je vseeno treba predhodno preučiti naravo teh zahtevkov, da bi se nato lahko določilo pravo, ki se uporablja zanje. Ta vidik je bil sicer izpostavljen na obravnavi, zlasti v vprašanjih sodnika poročevalca. Zdi se, da so stranke v postopku v glavni stvari v odgovorih, ki so jih podale na tej obravnavi, menile, da se za navedene zahtevke uporablja člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002, ki napotuje na Uredbo Rim II.

40. Zato predlagam, naj se vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, preoblikuje tako. Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „druge sankcije“ napotuje na zahtevke, kot so predložitev računovodskih listin, dodelitev finančnega nadomestila, povrnitev stroškov odvetnika, uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklic teh izdelkov in objava sodbe, tako da se za te zahtevke uporablja pravo države članice, v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve. Če je odgovor na to vprašanje pritrdilen, se predložitveno sodišče sprašuje, katera merila je treba upoštevati za določitev kraja, v katerem pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve.

14 Glej v tem smislu sodbo DHL Express France (točka 54).

15 Glej člen 67(4) PDEU.

16 Glej sodbo z dne 16. julija 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, točka 40).

17 Glej uvodno izjavo 22 Uredbe št. 6/2002.

41. Vprašanje, ali je te ukrepe mogoče opredeliti kot „druge sankcije“ v smislu te določbe, je ključno, ker če ni tako, bodo dodatne zahtevke, ki jih je podala tožeča stranka, urejala druga pravila o pravu, ki se uporablja. Čeprav člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 določa, da se za druge sankcije uporablja zakonodaja države članice, v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve, vključno z njenim mednarodnim zasebnim pravom, pa člen 88(2) navedene uredbe določa, da „[p]ri vseh zadevah, ki jih ta uredba ne zajema, sodišče za modele Skupnosti uporablja nacionalno pravo vključno z mednarodnim zasebnim pravom“.

42. Zato je treba pojasniti pojem „druge sankcije“ v smislu člena 89(1)(d) navedene uredbe, da bi se lahko nato določilo, katero pravo se uporablja za dodatne zahtevke, ki jih je podala tožeča stranka.

1. Pojem „druge sankcije“

43. Uredba št. 6/2002 pojma „druge sankcije“ ne opredeljuje in ne pojasnjuje. Člen 89(1) te uredbe samo določa sankcije, ki bi se lahko opredelile kot usklajene, ker jih morajo države članice določiti v svojem nacionalnem pravnem redu. To velja za ukrep, s katerim se izda odredba, ki toženi stranki prepoveduje, da bi nadaljevala z dejanji, ki kršijo ali bi lahko kršila model, ali odredba o zasegu izdelkov, ki so predmet kršitve, ali odredba o zasegu materialov in pripomočkov, ki se v prvi vrsti uporabljajo za proizvajanje blaga, ki je predmet kršitve. Iz uvodne izjave 22 navedene uredbe je jasno razvidno, da morajo ti ukrepi, ne glede na jurisdikcijo, po kateri se pravica izvršuje, omogočiti prenehanje kršitev. [18]

44. Zato se mi zdi, da morajo „druge sankcije“ imeti širši pomen, ne pa zajemati le sankcije, ki omogočajo prenehanje kršitev. Sankcija po mojem mnenju namreč ni namenjena le temu, da odpravi dejanje, ki krši model, temveč tudi zagotavljanju dejanskega spoštovanja in izvrševanja pravice, v tem primeru pravice imetnika modela Skupnosti. Ukrepi, ki zagotavljajo to dejansko spoštovanje in izvrševanje, imajo lahko na primer obliko denarne kazni ali celo odvzema vseh ali dela prihodkov, ustvarjenih s kršitvijo.

45. Kar zadeva dodatne zahtevke, ki jih je podala tožeča stranka, ugotavljam, da je Sodišče že določilo naravo nekaterih od teh zahtevkov. Tako je zahtevek za uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, del „drugih sankcij“ v skladu s členom 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002. [19]

46. Kar zadeva zahtevek za povrnitev škode, je Sodišče, ki je v zvezi s tem zavrnilo analizo generalnega pravobranilca M. Watheleta, navedlo, da ne pomeni sankcije v smislu te določbe. Sodišče je iz tega zato sklepalo, da se v skladu s členom 88(2) te uredbe za ta zahtevek uporablja nacionalno pravo sodišča za modele Skupnosti, ki obravnava zadevo, vključno z mednarodnim zasebnim pravom. [20]

47. Čeprav Sodišču v zvezi z zahtevkom za pridobitev računovodskih informacij ni bilo treba odločiti, ali je ta zahtevek del „drugih sankcij“ v smislu člena 89(1)(d) navedene uredbe, ugotavljam, da je v sodbi H. Gautzsch Großhandel razsodilo, da pridobitev informacij o dejavnostih podjetja ne pomeni „druge sankcije“ v smislu te določbe. [21] Po mojem mnenju informacije o dejavnostih podjetja, ki je sicer ekonomske narave, zajemajo tudi informacije o računovodskih listinah tega podjetja. Zato se mi zdi dosledno sklepati, da se za zahtevek za pridobitev računovodskih informacij podjetja v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso in členom 88(2) Uredbe št. 6/2002 uporablja nacionalno pravo sodišča za modele Skupnosti, ki obravnava zadevo, vključno z mednarodnim zasebnim pravom.

18 Glej v zvezi s tem sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, EU:C:2013:537), s čigar mnenjem se v celoti strinjam.

19 Glej sodbo z dne 13. februarja 2014, H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, EU:C:2014:75, točka 52; v nadaljevanju: sodba H. Gautzsch Großhandel).

20 Glej sodbo H. Gautzsch Großhandel (točka 53).

21 Glej sodbo H. Gautzsch Großhandel (točka 53).

48. Za zahtevek za odpoklic izdelkov pa se zdi, da je blizu zahtevku za zaseg izdelkov, to pa je zahtevek, na katerega se izrecno nanaša člen 89(1)(b) te uredbe. Odpoklic izdelkov je mogoče opredeliti kot ukrep, s katerim se po distribuciji potrošniku prepreči potrošnja ali uporaba izdelka in/ali s katerim se potrošnika obvesti o morebitni nevarnosti, ki ji je izpostavljen, če je izdelek že uporabil,[22] medtem ko je zaseg izdelkov ukrep, ki preprečuje prodajo blaga. Čeprav ukrepa torej nista na isti ravni gospodarskega krogotoka, to ne spremeni tega, da imata zavezujočo moč in da je cilj obeh zagotoviti dejansko spoštovanje in izvrševanje pravice intelektualne lastnine, ki se uveljavlja, z zagotavljanjem, da v obtoku na gospodarskem trgu ni več izdelkov, ki so predmet kršitve, oziroma je teh izdelkov malo. Zato menim, da je za zahtevek za odpoklic izdelkov treba šteti, da je del „drugih sankcij“ v smislu člena 89(1)(d) navedene uredbe.

49. Kar pa zadeva zahtevek za objavo sodbe, ki se sicer redno podaja v tovrstnem sporu, menim, da prav tako pomeni sankcijo v smislu te določbe. Gre namreč za prisilni ukrep, ki kršitelja zavezuje, da na svoje stroške objavi sodbo na spletu ali celo v časopisih, da zagotovi prenehanje uporabe, ki pomeni kršitev.

50. Nazadnje, zahtevek za povrnitev stroškov odvetnika se nanaša na stroške, nastale v okviru postopka, in ga ni mogoče obravnavati kot del „drugih sankcij“ v smislu navedene določbe.

51. Zato menim, da je treba člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „druge sankcije“ napotuje na zahtevke, kot so uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklic teh izdelkov in objava sodbe. Nasprotno pa ta pojem ne zajema zahtevkov v zvezi s povrnitvijo škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika.

52. Ker sem pojem „druge sankcije“ v smislu člena 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 pojasnil, je treba zdaj določiti, katero pravo se uporablja za razne dodatne zahtevke, ki jih je v sporu o glavni stvari podala družba Nintendo.

2. Pravo, ki se uporablja za dodatne zahtevke

53. Uredba Rim II o pravu, ki se uporablja, v členu 8(2) določa, da se „[v] primeru nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti, […] za vprašanja, ki jih ustrezni instrument Skupnosti ne obravnava, uporablja pravo države, v kateri je bila kršitev storjena“. Razlaga *a contrario* te določbe jasno kaže, da kadar se za „vprašanje“ uporablja poseben instrument Skupnosti, ta po potrebi določa pravo, ki se uporabi. Tako se je treba v obravnavani zadevi za določitev prava, ki se uporablja za dodatne zahtevke, ki jih je podala družba Nintendo, najprej obrniti na Uredbo št. 6/2002.

54. V zvezi s tem člen 88 te uredbe, naslovljen „Uporabljivo pravo“, napotuje na posebne določbe iste uredbe, ker v odstavku 1 določa, da „[s]odišča za modele Skupnosti uporabljajo določbe te uredbe“. Glede dodatnih zahtevkov družbe Nintendo pa sem ugotovil, da je treba nekatere opredeliti kot „druge sankcije“ v smislu člena 89(1)(d) navedene uredbe in da drugi spadajo na področje uporabe člena 88(2) te uredbe.

55. V zvezi z zahtevki, ki spadajo na področje uporabe člena 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002, pojma „držav[a] članic[a], v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve“ po mojem vedenju Sodišče ni nikoli razložilo v okviru spora, ki bi se nanašal na modele Skupnosti. Vendar je Sodišče imelo priložnost pojasniti isti pojem v okviru sporov, ki so se nanašali na blagovno znamko Evropske unije in sodno pristojnost.[23]

22 Glej spletno mesto Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes (generalni direktorat za konkurenco, potrošnjo in preprečevanje goljufij, Francija) na naslovu: http://www.economie.gouv.fr/dgccrf/securite/rappels-produits.

23 Glej sodbo z dne 5. junija 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318; v nadaljevanju: sodba Coty Germany).

56. Enako kot Komisija menim, da je treba to sodno prakso uporabiti za zadevo, ki jo obravnavam. Sodišče je namreč v sodbi Coty Germany presodilo, da je pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost, da bo izvršeno dejanje kršitve“ v smislu člena 93(5) Uredbe št. 40/94 avtonomen pojem prava Unije.[24] Skoraj enaka uporaba[25] istih izrazov v členu 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002, to, da ta uredba ureja obseg varstva pravice, ki ga zajema intelektualna lastnina, in to, da ima to varstvo, tako kot pri blagovni znamki Evropske unije, enoten značaj in ima učinke na celotnem ozemlju Unije, govori v prid razlagi pojma iz Uredbe št. 6/2002, ki je enaka razlagi pojma iz Uredbe št. 40/94.

57. Sodišče je v zvezi s tem v sodbi Coty Germany razsodilo, da „je iz pojma ‚[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve‘ razvidno, […] da ta navezna okoliščina zadeva aktivno ravnanje storilca te kršitve. Zato se navezna okoliščina, predvidena s to določbo, nanaša na ozemlje države članice, v kateri se je dogodek, ki je povzročil kršitev, zgodil ali obstaja nevarnost, da se bo zgodil, ne pa na ozemlje države članice, v kateri so nastale posledice navedene kršitve“.[26]

58. Tako je treba kraj aktivnega ravnanja storilca upoštevati pri določitvi prava, ki se uporablja za dodatne zahtevke, ki jih je podala družba Nintendo in spadajo na področje uporabe Uredbe št. 6/2002. V tej zadevi bi lahko nastala težava pri opredelitvi tega aktivnega ravnanja, ker dejanja, ki kršijo model, zadevajo več držav članic. Vendar menim, da je dogodek, ki je vzrok za to kršitev, samo eden in da je bil v tej zadevi storjen na ozemlju samo ene države članice, in sicer Francije. Naj namreč spomnim, da so bili izdelki, ki so predmet te zadeve, proizvedeni v Franciji. Očitno je, da brez take proizvodnje dejanje, ki krši model, sploh ne bi obstajalo in izdelki ne bi bili nikoli prodani na trgih različnih držav članic.

59. Zato menim, da se za dodatne zahtevke družbe Nintendo, ki spadajo na področje uporabe člena 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002, uporablja francosko pravo.

60. Za druge dodatne zahtevke, ki spadajo na področje uporabe člena 88(2) te uredbe, je treba spomniti, da ta člen napotuje na nacionalno pravo sodišča za modele Skupnosti, ki obravnava zadevo, vključno z mednarodnim zasebnim pravom. Kot navajajo stranke v postopku v glavni stvari, pa je mednarodno zasebno pravo na področju nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti, poenoteno s členom 8(2) Uredbe Rim II. Zato je po mojem mnenju ta določba tista, ki se uporablja za te zahtevke.

61. Navedeni člen tako določa, da se uporablja pravo „države, v kateri je bila kršitev [enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti] storjena“. Tega pojma pa Sodišče še ni razlagalo. Po mojem mnenju se ne bi smel razlagati drugače kot pojem, uporabljen v členu 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002.

62. Čeprav je res, da je zakonodajalec Unije s členoma 88(2) in 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 določil uporabo različnega prava za isti spor, namreč menim, da to, da je bila po sprejetju navedene uredbe sprejeta Uredba Rim II, ki je na tem področju poenotila mednarodno zasebno pravo, še nekoliko bolj krepi pravno varstvo v tovrstnih sporih in torej predvidljivost prava, ki se uporablja. To je sicer eden od ciljev, navedenih v zadnjenavedeni uredbi.[27]

24 Glej točko 31 sodbe Coty Germany.

25 V členu 93(5) Uredbe št. 40/94 so uporabljeni izrazi „[ozemlje] države članice, v kateri“, medtem ko so v členu 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 uporabljeni izrazi „države članice, v kateri“. V nemški različici teh uredb je besedilo teh odstavkov celo identično, saj ti določbi uporabljata izraza „Mitgliedstaats […], in dem“.

26 Točka 34 sodbe Coty Germany.

27 Glej uvodno izjavo 6 te uredbe.

63. Poleg tega iz očitnih razlogov, povezanih s predvidljivostjo prava, Uredba Rim II določa edino povezavo z državo, v kateri je neposredna škoda nastala, in to ne glede na državo ali države, v katerih lahko pride do posrednih posledic. [28]

64. Zato bi bila razlaga pojma „držav[a], v kateri je bila kršitev [enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti] storjena“ iz člena 8(2) Uredbe Rim II, ki bi bila drugačna od razlage pojma „držav[a] članic[a], v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve“ iz člena 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002, v nasprotju z načelom pravne varnosti v sporih, v katerih se zaradi pogoste zapletenost in številčnosti krajev, kjer lahko pride do učinkov škode, povezane z dejanjem, ki krši model, pravzaprav zahteva več pravne varnosti.

65. Zato menim, da je treba pojem iz člena 8(2) Uredbe Rim II razumeti enako kot pojem iz člena 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002.

66. Zato ob upoštevanju zgornjih elementov menim, da je treba člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 in člen 8(2) Uredbe Rim II razlagati tako, da je pravo, ki se uporablja za dodatne zahtevke k tožbi zaradi kršitve pravic v zvezi z uničenjem izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklicem teh izdelkov, objavo sodbe, povrnitvijo škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika, pravo, ki se uporablja na ozemlju države članice, v kateri se je ali bi se lahko zgodil dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev.

67. V obravnavani zadevi je dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev, proizvodnja izdelkov, ki so predmet kršitve.

C – Drugo vprašanje za predhodno odločanje

68. Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu izvedeti, ali je treba člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „dejanja reproduciranja za namen citiranja“ zajema okoliščino, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov.

69. Uvodoma naj spomnim, da izključne pravice, podeljene z modelom Skupnosti, njegovemu imetniku omogočajo, da vsaki tretji osebi prepove uporabo tega modela, kot sta izdelovanje ali dajanje na trg izdelka, v katerega je model vgrajen. [29] Vendar je te pravice izjemoma mogoče omejiti. Tako člen 20(1)(c) navedene uredbe med drugim določa, da se pravice iz modela Skupnosti ne izvršujejo glede dejanj reproduciranja za namen citiranja.

70. V obravnavani zadevi ena od dvojice sotoženih strank, to je BigBen Francija, uporablja sliko izdelkov, v katere je vgrajen model Skupnosti, ki ga je registrirala družba Nintendo, za namene oglaševanja v okviru prodaje svojih izdelkov, to je dodatkov, ki se lahko uporabljajo pri zadevnih izdelkih Nintendo.

71. Člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 za dejanja, ki se lahko štejejo za dejanja reproduciranja za namen citiranja, določa izpolnjevanje več pogojev, in sicer skladnost teh dejanj z dobrimi poslovnimi običaji, navedba vira in dejstvo, da ne škodujejo neupravičeno normalni uporabi modela.

72. Zato je treba na prvem mestu ugotoviti, ali lahko to, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov, zaradi svoje narave pomeni dejanje reproduciranja in ali je namen tega citiranje.

28 Glej uvodni izjavi 16 in 17 ter člen 4(1) te uredbe.

29 Glej člen 19(1) te uredbe.

73. Kot sta navedla Dominique Kaesmacher in Théodora Stamos, je treba „[t]a koncept […] razlagati, kolikor je mogoče široko. Predvsem se nanaša na vsako vrsto reproduciranja ne glede na način ali obliko, neposredno ali posredno (na daljavo), celotno ali delno, začasno ali trajno, na nosilcu iste ali druge vrste“.[30] Ni dvoma, da je dejanje, ki je predmet spora o glavni stvari, dejanje reproduciranja, ker zajema objavo slik izdelkov, v katere so vgrajeni modeli Skupnosti, ki jih je registrirala družba Nintendo, na embalaži in spletni strani družbe BigBen Francija.

74. Kar zadeva namen tega dejanja, beseda „illustration“, uporabljena v francoski različici Uredbe št. 6/2002, ni enaka besedi v angleški različici, v kateri je uporabljen izraz „citation“. Če so med jezikovnimi različicami besedila Unije razlike, je treba zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je.[31]

75. Po mojem mnenju se glede na splošno sistematiko te uredbe ne zdi, da bi bilo treba pojem „citiranje“ razlagati preveč ozko. Ta pojem namreč z varstvom, ki ga podeljuje modelom Skupnosti, spodbuja inovativnost in s tem povečuje konkurenčnost Unije.[32] Preprečiti podjetju, ki ustvarja nove izdelke, ki so namenjeni združevanju z obstoječimi izdelki – za katere ima model Skupnosti drugo podjetje – pa bi nedvomno lahko odvračalo od inovativnosti.

76. Kot v pravu znamk je torej treba cilj učinkovitega varstva modelov Skupnosti uravnotežiti z interesi tretjih oseb, ki prodajajo dodatke za izdelke, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, zlasti z vidika potreb notranjega trga,[33] kot so prosti pretok blaga[34] in svobodna konkurenca ter spodbujanje inovacij.

77. Poleg tega se mi zdi, da je cilj, ki se želi doseči z reproduciranjem registriranega modela Skupnosti za namene citiranja,[35] le pojasniti način uporabe drugega izdelka, namenjenega za uporabo kot dodatek k prvemu izdelku.

78. Zato je to, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov, dejanje, ki ima naravo ponazoritve.

79. Na drugem mestu, glede pogojev, ki jih je treba izpolniti, da se tretji osebi dovoli izvajanje takega dejanja, se mi najprej zdi, da navedba vira ni sporna. Navedba mora namreč določati trgovski izvor registriranega modela Skupnosti, to pomeni, da mora obveščena javnost na prvi pogled vedeti, s katero blagovno znamko ali podjetjem je povezan izdelek, ki ga prodaja tretja oseba.

80. Prav tako menim, da je treba biti pozoren na navedbo izvora modela Skupnosti. V okviru prodaje prek spletne strani je Sodišče imelo priložnost v zvezi z blagovno znamko Evropske unije pojasniti, da gre za vpliv na funkcijo znamke kot označbe izvora, kadar oglas, ki se prikaže po vnosu ključne besede, običajno obveščenemu in razumno pozornemu potrošniku ne omogoča ali mu zgolj težko omogoča, da ugotovi, ali so blago ali storitve iz oglasa blago ali storitve imetnika znamke oziroma ekonomsko povezanega podjetja ali pa tretje osebe.[36]

30 Glej Kaesmacher, D., in Stamos, T., *Brevets, marques, droits d'auteurs…: mode d'emploi*, Librairie générale de droit et de jurisprudence, Pariz, 2009, str. 265.

31 Glej sodbo z dne 4. septembra 2014, Vnuk (C-162/13, EU:C:2014:2146, točka 46).

32 Glej uvodno izjavo 7 navedene uredbe.

33 Glej uvodno izjavo 8 Uredbe št. 6/2002.

34 Glej sodbo z dne 17. marca 2005, Gillette Company in Gillette Group Finland (C-228/03, EU:C:2005:177, točka 29).

35 Francoska beseda „illustration“ je v Laroussu opredeljena tako: „[d]ejanje, s katerim se s primeri pojasni abstrakten razvoj, kar ima vrednost uporabe, preverjanja, predstavitve“.

36 Glej sodbo z dne 23. marca 2010, Google France in Google (od C-236/08 do C-238/08, EU:C:2010:159, točka 84).

81. Z vidika konteksta in cilja Uredbe št. 6/2002 se mi zdi primerno uporabiti to analizo za navedbo vira za reproduciranje modelov Skupnosti. V tej zadevi mora nacionalno sodišče ugotoviti, ali navedba „za Wii“ na embalaži in v reklamah na spletni strani za izdelke družbe BigBen Francija izpolnjuje ta pogoj.

82. Dalje, glede pogoja skladnosti dejanja reproduciranja z dobrimi poslovnimi običaji je iz člena 5 Direktive 2005/29/ES[37] razvidno, da poslovna praksa ni poštena, če, prvič, nasprotuje zahtevam poklicne skrbnosti, in drugič, v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika, ki ga izdelek doseže ali je nanj usmerjen. V zvezi s tem je Sodišče že odločilo, da navedba številk artiklov proizvajalca fotokopirnih strojev in njihovih nadomestnih delov v katalogih konkurenčnega dobavitelja temu ne omogoča, da neupravičeno izkoristi sloves blagovne znamke konkurenta, ker v tem primeru javnost ugleda blagovne znamke ne povezuje z izdelki konkurenta.[38] Nacionalno sodišče bo zato moralo po mojem mnenju ugotoviti, ali reproduciranje slike izdelka družbe Nintendo, kot je daljinski upravljalnik za igralno konzolo, za namene prodaje dodatka za ta daljinski upravljalnik niti ne vključuje zmede pri potrošniku niti ne pomeni goljufanja potrošnika.

83. Nazadnje, v zvezi s pogojem glede neobstoja škode za normalno uporabo modela Skupnosti menim, da mora stranka, ki je imetnica tega modela Skupnosti, po potrebi predložiti dokaz o taki škodi, nacionalno sodišče pa mora ta dokaz preučiti.

84. Glede na navedeno menim, da je treba člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da pojem „dejanja reproduciranja za namen citiranja“ zajema okoliščino, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov. Nacionalno sodišče pa mora preveriti, ali je to dejanje reproduciranja v skladu s poštenimi poslovnimi običaji, ali neupravičeno škoduje normalni uporabi modela in ali je naveden vir.

IV – Predlog

85. Glede na vse navedeno predlagam, naj se na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija), odgovori:

1. Člen 79(1) Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti v povezavi s členom 6(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da imajo odločbe, ki jih nacionalno sodišče sprejme zoper sotoženi stranki, ki imata sedež v različnih državah članicah, v zvezi z dodatnimi zahtevki k tožbi zaradi kršitve pravic, kot so povrnitev škode, uničenje ali odpoklic izdelkov, ki so predmet kršitve, povrnitev stroškov odvetnika ali celo objava sodbe, pravni učinek na celotnem ozemlju Evropske unije.

2. Člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 je treba razlagati tako, da pojem „druge sankcije“ napotuje na zahtevke, kot so uničenje izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklic teh izdelkov in objava sodbe. Nasprotno pa ta pojem ne zajema zahtevkov v zvezi s povrnitvijo škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika.

3. Člen 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 in člen 8(2) Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti je treba razlagati tako, da je pravo, ki se uporablja za dodatne zahtevke k tožbi zaradi kršitve pravic v zvezi z uničenjem izdelkov, ki so predmet kršitve, odpoklicem teh izdelkov, objavo sodbe, povrnitvijo

37 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2005, L 149, str. 22).

38 Glej sodbo z dne 25. oktobra 2001, Toshiba Europe (C-112/99, EU:C:2001:566, točka 58).

škode, pridobitvijo računovodskih informacij podjetja in povrnitvijo stroškov odvetnika, pravo, ki se uporablja na ozemlju države članice, v kateri se je ali bi se lahko zgodil dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev. V obravnavani zadevi je dogodek, ki je vzrok za zatrjevano kršitev, proizvodnja izdelkov, ki so predmet kršitve.

4. Člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 je treba razlagati tako, da pojem „dejanja reproduciranja za namen citiranja“ zajema okoliščino, da tretja oseba uporablja sliko izdelkov, v katere so vgrajeni varovani modeli Skupnosti, za prodajo svojih izdelkov. Nacionalno sodišče pa mora preveriti, ali je to dejanje reproduciranja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, ali neupravičeno škoduje normalni uporabi modela in ali je naveden vir.